

ΝΟΜΟΣ

Μ

Ο

Σ

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ...

άε Ύί άέεεάίί έέέάέΎί ά

...Άλλοτε ως «ομάδα 10 κουκουλοφόρων» που προβαίνουν σε καταστροφές μέρα μεσημέρι στο κέντρο της πόλης, άλλοτε ως «οργανωμένες ομάδες που κινούνται στις παρυφές της τρομοκρατίας», άλλοτε ως οι «γνωστοί-άγνωστοι του αυτόνομου κρατιδίου των Εξαρχείων» που παρεμποδίζουν την ομαλή ζωή των αγανακτισμένων πλέον πολιτών, άλλοτε ως...

Αλλά δεν έχουν σημασία όλοι αυτοί οι χαρακτηρισμοί των κονδυλοφόρων, μιας και η συγκεκριμένη έκδοση (ό,τι μορφή πάρει στο τέλος), θα αποπειραθεί να αποτυπώσει κάποια κομβικά σημεία της όλης αναδιάρθρωσης (νομικής και ιδεολογικής) της κυριαρχίας, εστιάζοντας στον τρομονόμο και προσπαθώντας να βρούμε κι εμείς οι ίδιοι αιτίες και λόγους που οδήγησαν σ' αυτή την κατάσταση που ζούμε σήμερα. Άλλωστε, ως δεκανίκι της εξουσίας οι δημοσιογράφοι πρέπει να προωθήσουν και άλλους τέτοιους χαρακτηρισμούς. Πρέπει να συνεχίσουν πιστά να ακολουθούν τις εντολές που δέχονται από τα κεντρικά της αστυνομίας [γεγονός που παραδέχεται και η ίδια η αστυνομία μέσω του επίσημου συνδικαλιστικού της περιοδικού σε άρθρο για την τρομοκρατία]. Γιατί όπως χαρακτηριστικά λένε και στα διαφημιστικά σποτάκια τους, η ενημέρωσή τους «έχει άποψη». Αυτή των μπάτσων. Είναι ενημέρωση «από άλλη οπτική». Αυτή των αφεντικών. Είναι «ενημέρωση με πρόσωπο». Των ρουφιάνων. Και πάνω απ' όλα είναι είδηση. Είναι γεγονός. Είναι αλήθεια. Και όποιος το αμφισβητήσει αυτό, απλά την έβαψε...

Κάπως έτσι λοιπόν το Υπάρχον φαντάζεται την «ενημέρωση». Και κάπως έτσι επιβάλλεται και ο έλεγχός του πάνω στην κοινωνία. Μια κοινωνία που αν την παρατηρήσεις μόνο τα τελευταία 20 χρόνια περίπου, νομίζεις πως η τόσο απότομη αλλαγή των όποιων αξιών της και των έως κάποτε αυτονόητων της οφείλεται ή σε κάποιο τρομακτικό κέρδος που επήλθε στη ζωή της ή σε καθολικό υπνωτισμό των υπηκόων της.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της «αλλαγής», της «προόδου», του «πολιτισμού» είναι η σταδιακή μεταμόρφωση της θέσης των μπάτσων στην κοινωνική συνείδηση, έτσι όπως διαμορφώνεται από την εσωτερίκευση της καταστολής. Αν είσαι μπάτσος 20 χρόνια πριν δέχεσαι τουλάχιστον μια αρνητική στάση από τον κοινωνικό κορμό. Είσαι εχθρός. Αν είσαι μπάτσος σήμερα οι νοικοκυραίοι εκλιπαρούν για την παρουσία σου. Είσαι φίλος. Αν είσαι μπάτσος 20 χρόνια πριν, δεν βοηθάει το «έργο» σου ο τυχαίος περαστικός πολίτης. Είσαι ρουφιάνος. Αν είσαι μπάτσος σήμερα υπάρχουν αρκετοί μικροί ήρωες που θα φαν αυτοί τη σφαίρα για σένα. Θα σε υπερασπιστούν μπροστά στην

κάμερα. Θα αναπαράγουν μια χαρά το ποίημα που αφομοίωσαν. Για το δύσκολο έργο σου. Είσαι μεγάλος ήρωας. Αν είσαι μπάτσος 20 χρόνια πριν κανείς δεν σε φαντάζεται να κραδαίνεις το αυτόματο σε κάθε γωνία της πόλης. Αν είσαι μπάτσος σήμερα αυτή η εικόνα του ράμπο είναι απόλυτα εναρμονισμένη με τους ρυθμούς της πόλης εργοστάσιο και απόλυτα σύμφωνη με τις απαιτήσεις των μικροαστών για περισσότερη αστυνόμευση. Κι ας μην είναι δυνατόν να χρησιμοποιήσεις ποτέ το καταρριπές...

Γίνεται φανερό έτσι, πως όλα παίζονται για την εικόνα. Την εικόνα που αφομοιώνει η κοινωνία. Την εικόνα που σαν μετάλλαξη έχει περάσει στο DNA των σχέσεων. Αυτό φυσικά δεν έγινε από τη μια στιγμή στην άλλη. Δεν γίνεται να μην σημειωθούν οι παγκόσμιες συνθήκες που ωθούν κι αυτές προς ένα πιο «ασφαλή» κόσμο. «Τυχαία» γεγονότα-αφορμές που προωθούν την συντηρητικοποίηση των ηθών. Μια ιστορία δεκαετιών σταδιακής μετάλλαξης, που διακόπτεται σπάνια από μικρές στιγμές ανυπακοής που γρήγορα είτε καταστέλλονται, είτε αφομοιώνονται. Παρ' όλα αυτά...

...Η κοινωνική εντροπία οδεύει προς την άπειρη τιμή. Από εκεί και πέρα κανείς δεν ξέρει τι. Προς το παρόν νιώθουμε, βλέπουμε και μας αποδεικνύεται πως η ασφάλεια ανάγεται σε υπέρτατο αγαθό, για χάρη του οποίου όλα θυσιάζονται. Τα συμφέροντα σαφώς πολλά. Και σαφώς των αφεντικών. Δεν χρειάζεται να αναφέρουμε ούτε ιστορικά γεγονότα, ούτε χρονικές συγκυρίες που σημάδεψαν την πορεία του ανθρώπου και της κοινωνίας του για να πειστούμε. Πολυεθνικές, πετρελαϊκές εταιρίες, τράπεζες, βιομηχανίες όπλων, εργολάβοι, καθεστώτα. Όλοι χρειάζονται κοινωνίες γαλουχημένες με φόβο, ανασφάλεια, μίσος για το ξένο, μίσος για το ανεξερεύνητο, αγάπη για το αφεντικό, αγάπη για το θεό, ανάγκη για ασφάλεια, δικαίωμα στην ιδιοκτησία.

Γυρνάμε στα της ελλαδίτσας...

Οι κυρίαρχοι τουλάχιστον έχουν κάνει ξεκάθαρες τις προθέσεις τους. Δεν σηκώνουν αστεία. Η διαιώνιση αυτής της κατάστασης (της ύπαρξής τους) είναι ιερό και αναγκαίο καθήκον. Σε παγκόσμιο ή προσωπικό, σε εθνικό ή τοπικό επίπεδο. Σε όλα τα επίπεδα. Με κάθε κόστος. Επεμ-

βαίνοντας στις κοινωνικές σχέσεις και με το τσεκούρι και με το νυστέρι ή αλλιώς, χρησιμοποιώντας και την ωμή κρατική βία και τα μέσα αφομοίωσης, καταφέρνουν να καταστέλλουν εστίες αντίστασης, ανατρεπτικού λόγου και πράξης απ' τη μια και απ' την άλλη καταφέρνουν να υποδουλώνουν συνειδήσεις με πλασματικές στιγμές ευτυχίας, προσφέροντας απλόχερα την εικονική ηδονή του καταναλωτικού παραμυθιού. Το να στοχεύουν στο σώμα ή στο μυαλό είναι ο βασικός στόχος. Χρειάζονται όμως πρόσθετα μέτρα, περισσότερη οχύρωση. Προωθούνται έτσι νόμοι που όχι απλά χλευάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, αλλά δημιουργούν και ένα νέο είδος ανθρώπου. Αυτό του νομοταγή μικρού αγωνιστή της διπλανής πόρτας. Ένα πρότυπο ανήσυχου πολίτη που ξεγελιέται από το «ανθρωπιστικό έργο» μη κυβερνητικών οργανώσεων, από συγκινητικά σκηνοθετημένους τηλεμαραθώνιους και ταφές παπάδων. Που αρκείται σε καταγγελίες, θεσμικές παρεμβάσεις και δηλώσεις στις κάμερες. Που γουστάρει να χαϊδεύει αυτιά, που ο λόγος του συμπίπτει με τις ανάγκες του Υπάρχοντος. Και μένουμε εδώ.

Το κράτος σεβόμενο την ιστορική του ταυτότητα ως ο κατεξοχήν αρμόδιος μηχανισμός επιβολής και ελέγχου, αναδιαρθρώνεται, εξορθολογίζεται και συντονίζεται με άλλα κράτη, με σκοπό την δημιουργία νόμων-έκτρωμάτων που απ' τη μία θα καλύπτουν νομικά την εγκληματική αυθαιρεσία κράτους και κεφαλαίου και απ' την άλλη θα αποτελούν το κλειδί για την περαιτέρω άμβλυση των κοινωνικών θέσεων των υποκειμένων.

Ένας τέτοιος νόμος-έκτρωμα είναι και ο γνωστός αντιτρομοκρατικός νόμος που αποβλέπει στην «πάταξη του οργανωμένου εγκλήματος και της τρομοκρατίας». Η προετοιμασία και η συνεχής αναβάθμιση του νόμου αυτού είναι ένα έργο το οποίο έχει στόχο την ενίσχυση του κρατικού «νομοθετικού» οπλοστασίου. Το εξωφρενικό όμως του τρομονόμου έγκειται στο εξής. Για να ισχύσει νομικά, πρέπει ξεκάθαρα η πράξη που τιμωρείται να αποτελεί απειλή για το δημοκρατικό πολίτευμα. Αυτομάτως έτσι γίνεται ιδεολογικό όπλο και τιμωρεί πολιτικά ανταγωνιστικές προς αυτό ομάδες. Κι αυτό είναι ξεκάθαρο όσον αφορά την εφαρμογή του στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο. Όπως κι αν

αυτός ορίζεται απ' το ίδιο το κράτος, είναι στην ουσία το πρώτο ανεξέλεγκτο κομμάτι που εφαρμόζεται πάνω του αυτό το όπλο.

Το ερώτημα σ' αυτό το σημείο είναι ποιες κοινωνικές συνθήκες συνετέλεσαν έτσι ώστε να βρεθεί το ελεύθερο έδαφος απ' το κράτος για να προχωρήσει στην επιβολή αυτού του απάνθρωπου νομικού κατασκευάσματος; Που τιμωρεί με 25 χρόνια κάθειρξης, το λιγότερο, πράξεις που 10 χρόνια πριν θεωρούνταν πλημμελήματα. Ποιες αντιστάσεις λύγισαν; Ποια πατήματα δόθηκαν; Ποιες στάσεις αφομοιώθηκαν; Το σίγουρο είναι πως οι ευθύνες μοιράζονται σε όλο το κοινωνικό φάσμα, όχι όμως εξίσου.

«Κάθε απειλή προς το Υπάρχον προσδιορίζει κι έναν θανάσιμο εχθρό»

Το τι θα απειλεί κάθε φορά το Υπάρχον όμως, ορίζεται κατά βάση απ' το ίδιο. Για να νομιμοποιηθούν κοινωνικά οι προσταγές των κυρίαρχων και να αναχθούν σε θεμελιώδεις αξίες του πολιτισμού, πάντα θα μπαίνει η ανάγκη πάταξης της τρομοκρατίας, για να μπορεί έτσι ο πολίτης να γεύεται τα αγαθά της ασφάλειας και της ιδιοκτησίας.

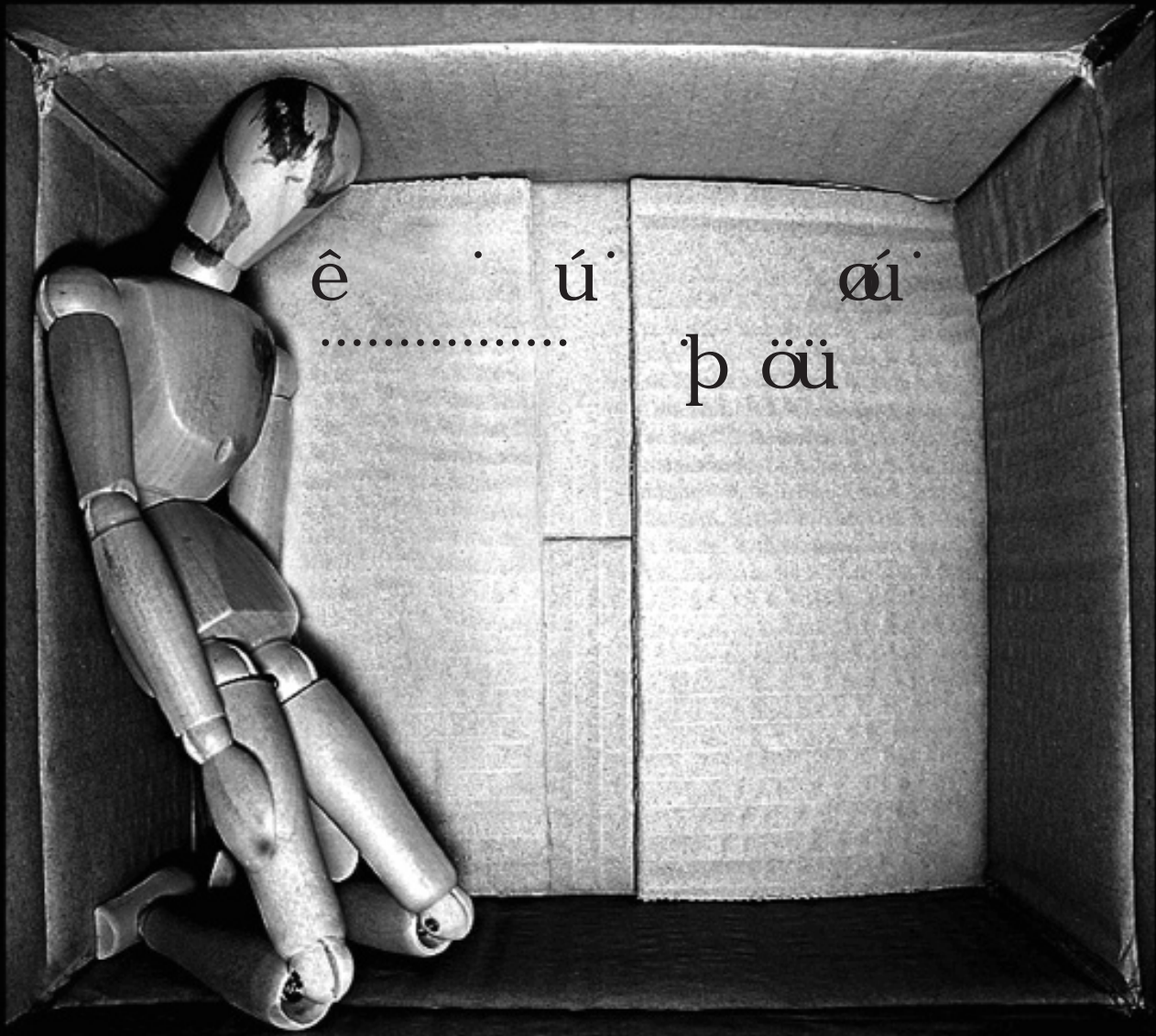
«Ο αντιτρομοκρατικός είναι αναγκαίος»

«...το ζητούμενο είναι να ισορροπήσουμε ανάμεσα στα δύο υψίστης σημασίας αγαθά, το αγαθό της προστασίας της προσωπικότητας και το αγαθό της ασφάλειας...

...αν φτάσουμε στο σημείο να θυσιάσουμε το κοινωνικό αγαθό της ασφάλειας υπέρ της ελευθερίας των προσωπικών δεδομένων, θα οδηγηθούμε στον ατομικισμό.»

(κάποιος υπουργός δικαιοσύνης)

ê

·

ú

œ

.....

þ öü

την οικοδόμηση «φυλακών» σε πολεοδομική κλίμακα (carceral architecture), με «κελιά» χωρίς κάγκελα όπου οι «κρατούμενοι» περιορίζονται μόνο από τον εξωτερικό τοίχο ασφαλείας που τους διαχωρίζει από τον υπόλοιπο κόσμο σε μια κατά τα άλλα «φυσιολογική ζωή». Η αστυνομία δεν επεμβαίνει αφήνοντας τους «κρατούμενους» να λύσουν μόνοι τους τα προβλήματά τους, γεγονός το οποίο επιτυγχάνεται συνήθως με τον πιο βίαιο τρόπο.

Αυτές οι αλλαγές μπορεί επιφανειακά να σηματοδοτούν μια νέα «ελευθερία», αλλά στην ουσία αποτελούν μέρος των μηχανισμών ελέγχου που ανταγωνίζονται τις πιο σκληρές μορφές εγκλεισμού.

Οι μηχανισμοί ελέγχου αποτελούν την «ολοκλήρωση» του πανοπτισμού, ο οποίος μπορεί να αναπτύχθηκε σε περιβάλλοντα εγκλεισμού, σήμερα όμως διαχέεται στο σύνολο του κοινωνικού χώρου. Στις κοινωνίες του ελέγχου οι τεχνολογικές αλλαγές επιτρέπουν στην επιτήρηση να είναι περισσότερο διεισδυτική, αποκεντρωμένη, ευέλικτη και αόρατη με αποτέλεσμα ο βαθμός

παρακολούθησης που είναι σήμερα δυνατός να είναι μεγαλύτερος και διεισδυτικότερος από ποτέ. Η καθολικότητα της επιτήρησης επιβεβαιώνεται από την παρουσία ηλεκτρονικών καμερών σε όλα τα σημεία που αναπτύσσεται κοινωνική δραστηριότητα. Τα ηλεκτρονικά μέσα επιτήρησης παρακολουθούν την κοινωνική συμπεριφορά των ατόμων, παρέχουν σημαντικές πληροφορίες για τις δράσεις τους και ενθικεύουν την συνήθεια της υποταγής στην εξουσία.

Οι αναλογίες των σύγχρονων συστημάτων παρακολούθησης με το μηχανισμό του πανοπτικού είναι χαρακτηριστικές. Τη θέση του πύργου στο εσωτερικό του πανοπτικού έχει πάρει ένα τεράστιο σύστημα που περιλαμβάνει μέσα καταγραφής (ηλεκτρονικές κάμερες), αποθήκευσης (τεράστιες βάσεις δεδομένων, σκληροί δίσκοι, κλπ.), μεταφοράς (τηλεφωνικό δίκτυο, internet) και ανάλυσης (υπολογιστές με κατάλληλο λογισμικό που επεξεργάζονται τα στοιχεία που συλλέγονται). Ο επιτηρητής του κεντρικού πύργου έχει αντικατασταθεί από αναλυτές δεδομένων και τη θέση του

εγκλειστού έχει πάρει το σύνολο της κοινωνίας. Και καθώς δεν είναι δυνατόν τα άτομα να συνειδητοποιούν πάντα την παρουσία της κάμερας δε μπορούν να είναι σίγουροι για το πότε παρακολουθούνται και πότε όχι.

Το μείζον αποτέλεσμα που επιτυγχάνουν οι σύγχρονοι μηχανισμοί παρακολούθησης είναι η συνεχής κατάσταση ορατότητας. Κατ' αναλογία με το περίφημο «πανοπτικό», το υποκείμενο βρίσκεται σε ένα μόνιμο καθεστώς επιτήρησης και έτσι κατ' αντιστοιχία με την αυτοπειθαρχία που συντελείται στις πειθαρχικές κοινωνίες, στις κοινωνίες του ελέγχου το υποκείμενο υπόκειται σε αυτοέλεγχο. Το κοινωνικό σύνολο λοιπόν, ενσωματώνοντας στο συλλογικό υποσυνείδητο το σύνολο ή μέρος των ελεγκτικών πρακτικών, αδρανοποιείται, ελαχιστοποιώντας έτσι τις κοινωνικές αντιδράσεις και συγκρούσεις.

ΠΑΪΡΝΟΥΝ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΟΥΣ,
ΠΑΪΡΝΟΝΤΑΣ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΜΑΣ...

Το κράτη διαχρονικά, χωρίς να συνυπολογίσουμε τα μέσα που χρησιμοποιούν αλλά και το προσωπείο τους, έχουν την κοινή στόχευση της διατήρησης του πληθυσμού υπό τον έλεγχό τους. Πρόκειται δηλαδή για αστυνομικά κράτη¹. Στα τέλη της δεκαετίας του 70 σε ΗΠΑ και Αγγλία γίνονται οι πρώτες προσπάθειες για διεθνοποίηση της οικονομίας. Η ενσάρκωση αυτής της πολιτικής σε σχεδόν όλες τις χώρες του δυτικού κόσμου θα επιφέρει μια σημαντική αλλαγή στον θεσμικό ρόλο των κρατών. Δημιουργούνται λοιπόν τα μοντέρνα κράτη ασφάλειας με στόχο την κοινή συνεργασία σε οικονομικό, πολιτικό και νομοθετικό επίπεδο.

Η “μεταρρύθμιση”, όπως η κυριαρχία θα ονομάσει την σύγχρονη ολοκληρωτική αναδιάρθρωση της, θα επιτευχθεί μόνο όταν αποσπάσει την απαραίτητη κοινωνική συναίνεση, χρησιμοποιώντας διάφορα μέσα. Τα κατασταλτικά μέτρα για τους απειθαρχους δεν αρκούν, για να επιφέρουν μια κατάσταση κοινωνικής ειρήνης. Το ζητούμενο είναι η σχέση εξουσιαστή - εξουσιαζόμενου να μοιάζει μονόδρομος.

Σχολεία, εκκλησία, οικογένεια, στρατός κτλ αναπαράγουν και αφομοιώνουν στα υποκείμενα εξουσιαστικές σχέσεις. Μια σειρά από ηθικά στερεότυπα (θρησκεία, έθνος, σεξουαλική προτίμηση, κ.α.), που οι παραπάνω θεσμοί έχουν παράγει, χαρακτηρίζουν το υποκείμενο αλλά και τις κοινωνίες. Έννοιες όπως του πολίτη, του ξένου, του φύλου, του νόμιμου αναπαράγονται συνειδητά από την εξουσία και ανέρχονται σε κεντρική πολιτική τεχνική. Ο βαθμός συγκρότησης υποκειμένων που έχουν εσωτερικεύσει τις παραπάνω κατηγοριοποιήσεις έχει ως αποτέλεσμα την ύπαρξη απαραίτητου αριθμού υπηκόων που θα πληρούν τις προϋποθέσεις (σωματική υγεία, πειθαρχημένο χαρακτήρα) για να ενταχθούν στην παραγωγική διαδικασία.

Στα σύγχρονα δημοκρατικά κράτη, σε αντίθεση με τα πιο ολοκληρωτικά (όπως του στρατιωτικού τύπου, ηγεμονικά - ολιγαρχικά) του παρελθόντος, η κυριαρχία επιλέγει να διαιρέσει και να κατανέμει την εξουσία σε πολλά αλληλοεξαρτώμενα επίπεδα, κάνοντας τη σχέση εξουσιαστή - εξουσιαζόμενου πιο δυσδιάκριτη, άρα και λιγότερο συγκρουσιακή.

Είναι κατανοητό λοιπόν πως η προσπάθεια των κρατών για απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης εντάσσεται στο προληπτικό ρόλο που η βιοπολιτική της ασφάλειας² επιτάσσει, κρατώντας ως άσοο στο μανίκι τις μονάδες καταστολής. Είναι προτιμότερο για την κυριαρχία να ασχοληθεί προληπτικά διαμορφώνοντας μια ομάδα του πληθυσμού που στο παρών θεωρείται μη επικίνδυνη, παρά να χρησιμοποιήσει κατασταλτικά μέτρα στο μέλλον, κάτι που θα οδηγήσει σε κοινωνική αστάθεια. Για παράδειγμα, το αγγλικό κράτος που “υπέφερε” από φαινόμενα χουλιγκανισμού, κατόρθωσε να επιβληθεί στις κερκίδες μόνο όταν διαμόρφωσε οπαδούς σύμφωνα με τα πρότυπα που αυτό έθεσε. «Επιδιώξαμε να τους κάνουμε συμμετοχους στην ασφάλεια ενός αγώνα (τους οπαδούς). Αυτό το ονομάζουμε self policing. Ο καλύτερος αστυνομικός είναι ο ίδιος ο οπαδός» ήταν τα λόγια του Ρίτσαρντ Γούλφορντ, αξιωματικού της μητροπολιτικής αστυνομίας του Λονδίνου³. Σε τι θα διέφερε λοιπόν ένας “οπαδός” με έναν “ενεργό” πολίτη που ενημερώνει την αστυνομία για την κίνηση 27 ακτιβιστών που επιτέθηκαν με βιολιές σε ένα κτίριο ή που καταδιώκει και συλλαμβάνει έναν ληστή τράπεζας; Το ζητούμενο είναι να μην γίνει κοινωνικά αποδεκτός ο ρόλος του ρουφιάνου και του (τηλεοπτικού) χαφιέ.

1. Στον ελλαδικό χώρο χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα των κυβερνήσεων του πασοκ, που ενώ παρουσιάζει το φιλολαϊκό προφίλ του κράτους πρόνοιας, ενισχύει ταυτόχρονα το σώμα της αστυνομίας.
2. Για τη διερεύνηση αλλά και την παρακολούθηση παραβατικών - αντικανονικών συμπεριφορών έχουν δημιουργηθεί πίνακες γραφικών παραστάσεων που κάθε κράτος διαχειρίζεται. Σε αυτές αναγράφεται ο αριθμός τέτοιων συμπεριφορών σε σχέση με το χρόνο, διαγράφοντας τις καμπύλες. Στόχος είναι η διατήρηση των δεικτών σε κανονικό αριθμό αποκλίσεων. Σε κάθε άλλη περίπτωση τα μέτρα πρέπει να είναι δραστηκτικά.
3. Σε συνέντευξή του στο βηmagazine στις 15 Απριλίου 2007

αγάπη
μίσος
είδηση
έλεγχος
αφομοίωση
γεγονός
εξουσία
πρώτος
ελευθερία
πολιτικός
υπηκόος
πολιτισμός
ιδιοκτησία
επιβουλή
φόβος
μητροπολη
οχύρωση
ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ
τρομοκρατία
αξιοπρέπεια

πως σου φαίνονται οι λέξεις;
τι νόημα θα διαλέξεις;

Τρόμος, φόβος, ανασφάλεια, αντιτρομοκρατικός, έγκλημα, εγκληματική οργάνωση, δικαιώματα, ελευθερία, ασφάλεια, ομαλότητα. Λέξεις που χρησιμοποιούνται καθημερινά με προαποφασισμένη έννοια και αρκετές σημασίες.

Μια σημαντική σημασία είναι ότι δεν έχει, απλά, η εξουσία το δικό της λεξικό και λεξιλόγιο και εμείς τα δικά μας. Έχει σημασία ότι η έννοια που δίνεις στις λέξεις σε οδηγεί αναπόφευκτα και στο να διαλέξεις πλευρά. Και, κυρίως, νοηματοδοτώντας τις λέξεις, κάνεις και επιλογές. Η ταύτιση και η αποδοχή είναι ζητούμενα μεγάλης σημασίας για την εξουσία. Τα επιβάλλει και τα προωθεί έντεχνα και μεθοδευμένα, στοχεύοντας έτσι και στην επίτευξη των συμφερόντων της, στη δικαίωση των επιλογών της. Μπορεί η ταύτιση και η αποδοχή να θεωρηθούν παθητικές στάσεις, ωστόσο, όταν ορίζουμε την κάθε μέρα με όρους πραγματικότητας και ζωής, καταλήγουμε, αναπόφευκτα και στις επιλογές. Οπότε, το «δεν ήξερα» παύει να ισχύει και ο καθένας καταλαβαίνει ότι δε ζει αθώα, ταυτιζόμενος ή απλά αποδεχόμενος τα πράγματα με την κυρίαρχή τους έννοια.

Έχει σημασία αν καταλαβαίνουν οι κυρίαρχοι το δικό μας λεξιλόγιο;

Έτσι κι αλλιώς, μ' αυτά που έχουν αυτοί μες στο κεφάλι τους, τί να καταλάβουν από λευτεριά, αλληλεγγύη, αξιοπρέπεια, συντροφικότητα... Όσα ερευνητικά κλιμάκια και think tank κι αν φτιάξουν.

Το ζήτημα είναι ότι όσο πιο αληθινά και ουσιαστικά νοήματα δίνουμε εμείς στις λέξεις, τόσο δυσκολότερο είναι για την εξουσία να τις απονοηματοδοτήσει, να τις διαστρεβλώσει, να τις καταστείλει, να τις ελέγξει.

Έχει σημασία να καταλάβουμε εμείς, θέτοντας τους εαυτούς μας συνειδητά σε πλευρά εχθρική προς την εξουσία, το λεξικό της; Σαφέστατα ναι, απ' τη στιγμή που αυτό ορίζει τις επιλογές της και διαμορφώνει το υπάρχον. Γιατί, αυτό το υπάρχον πολεμάμε. Και δεν εννοούμε, φυσικά, να γίνουμε ακαδημαϊκοί αναλυτές των λημμάτων του λεξικού της εξουσίας. Καμμία σχέση δεν έχουν οι δικές μας λέξεις, τα δικά μας όνειρα με τα σχέδια των κυρίαρχων. Όσο καλύτερα επιχειρούμε να τα αντιλαμβανόμαστε και να αναλύουμε τις επιλογές τους, τόσο λιγότερη σχέση θα έχουν τα δικά μας όνειρα και οι επιλογές μας με τη ματαιότητα. Τόσο πιο κοντά θα φτάνουμε στην πράξη, τη δικιά μας πραγματικότητα, το δικό μας υπάρχον.

[και οι υπόλοιποι, η κοινωνία, που υπάρχουν σ' όλα αυτά; ○ - - - -]

ITE, MISSA EST.

Είναι γεγονός πως η σχέση εξουσίας/τρόμου/τρομοκρατίας και «αντιτρομοκρατικών» κινήσεων έχει μεγάλη ιστορία, παρόλο που οι τελευταίες γίνονται πιο απτές κυρίως μετά την 11η Σεπτέμβρη 2001, οπότε και ξεδιπλώνονται σαν παγκόσμια κατασταλτική στρατηγική.

Είναι, επίσης, γεγονός πως, στον ελλαδικό χώρο, απ' τη στιγμή που το κράτος θεωρεί πως έκλεισε τους λογαριασμούς του με την ένοπλη πάλη (17Ν, ΕΛΑ, δίκες και εφετεία αυτών), έστρεψε την κατασταλτική του δύναμη στους αναρχικούς, το πιο ανεξέλεγκτο και επιθετικό απέναντί του κομμάτι και συγκεκριμένα, στις πιο επιθετικές επιλογές αυτού του κομματιού. Συνοπτικές και προληπτικές προφυλακίσεις, διόγκωση κατηγορητηρίων, προσπάθεια εφαρμογής του τρομονόμου, εξοντωτικές ποινές, ομηρία μέσω διώξεων και επερχόμενων δικών. Ένας από τους λόγους, ο πιο κύριος ίσως, για την έκδοση αυτού του φυλλαδίου και όσων προσπαθεί να καταφέρει, είναι η αίσθηση της συντροφικότητας, της πολύ κοντινής σχέσης με τους αναρχικούς που διώκονται και φυλακίζονται τα τελευταία χρόνια, από το 2005 έως και σήμερα. Δεν είναι ζήτημα γνωριμίας ή φιλικών σχέσεων. Είναι ζήτημα συνείδησης που λέει πως δεν μας αφορά το δίπολο αθώς ή ένοχος, αλλά δίκαιο και άδικο. Δεν έχει να κάνει με την ταύτιση ή όχι με τις ενέργειες –και τα σκεπτικά που τις συνοδεύουν- για τις οποίες οι σύντροφοι, σε κάθε περίπτωση ξεχωριστά, κατηγορούνται. Έχει, όμως, να κάνει με την ξεκάθαρη τοποθέτηση, από μέρους μας, των ενεργειών αυτών ως μέσων, εξίσου και μαζί με πολλές άλλες επιλογές, πρακτικές και μέσα, στα πεδία που κινούνται οι αναρχικοί, ανταγωνιστικά, επιθετικά, πολεμικά ως προς το υπάρχον. Δεν είναι ζήτημα θυματοποίησης, ανθρωπισμού, αλλά αλληλεγγύης που προτάσσει, εκτός από τη στήριξη των φυλακισμένων και των διωκόμενων και τη συνέχιση του αγώνα. Εκτός από τη συνέχιση του αγώνα και τη στήριξη των φυλακισμένων και των διωκόμενων. Με όλα τα μέσα.

Για να φτάσουμε πιο κοντά στους φυλακισμένους και τους διωκόμενους συντρόφους, στην πραγμάτωση της αλληλεγγύης και της αντίστασης, ξεκινάμε να δούμε, κάπως συνοπτικά είναι η αλήθεια, την πορεία του τρομονόμου από παλιότερα. Για να κατανοήσουμε τι είναι

και πώς λειτουργεί σήμερα, καθώς βλέπουμε την προσπάθεια εφαρμογής του στην περίπτωση του αναρχικού Βαγγέλη Μποτζατζή και των 3 διωκόμενων. Τον αντιμετωπίζουμε ως ένα αναπόσπαστο κομμάτι μια εξελικτικής πορείας μιας σειράς κινήσεων για την εδραίωση της κυριαρχίας. Την επιβολή της ισχύος, της βίας και του τρόμου της, μέσω της ενδυνάμωσης των κατασταλτικών της μηχανισμών.

Οι κατά καιρούς «αντιτρομοκρατικές» εκστρατείες, μέχρι ο 2001, αποτύχαιναν να περάσουν τους τρομονόμους στο νομικό οπλοστάσιο του κράτους σε σταθερή βάση. Σ' αυτό δεν έπαιζαν ρόλο πάντα ή μόνο οι κοινωνικές αντιστάσεις, αλλά και διάφορες πιέσεις και ενδοεξουσιαστικοί αναταγωνισμοί και συμφέροντα. Πάντα χαρακτηρίζονταν –οι εκστρατείες- από την προβολή του εσωτερικού εχθρού στα υποκείμενα και τα κινήματα που αντιστέκονται και πολεμούν την εξουσία. Και πάντα αναδείκνυαν το τρομοκρατικό πρόσωπο της εξουσίας στις κατασταλτικές εκφράσεις της απέναντι σε όσους δε χάρφουν τα παραμύθια της, δεν ταυτίζονται με τις επιλογές της και, ακόμα περισσότερο, σε όσους έμπρακτα την αμφισβητούν.

Κομμουνιστές και συνδικαλιστές διώκονται και εξορίζονται με βάση το ιδιώνυμο του Βενιζέλου. Αυτοί, μαζί και οι αναρχικοί είναι οι διασφελευτές της τάξης που μπαίνουν στο στόχαστρο της πρώτης «Διεθνούς Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας» ή αλλιώς δίωξης αναρχικών. Μέχρι τη δικτατορία ο εσωτερικός εχθρός κατονομάζεται ως «συμμορίτες» και χαρακτηριζόμενοι έτσι δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι εξορίζονται και φυλακίζονται. Και οι ιδέες τους, τα φρονήματά τους, αποτελούν αιτία άμεσης καταστολής.

Κατά τη διάρκεια της χούντας η καταστολή, με το φασιστικό της πρόσωπο, στοχοποιεί ως τρομοκράτες όσους, μέσω της ένοπλης δράσης, προσπαθούν να ανατρέψουν το καθεστώς, που με φυλακίσεις, εξορίες, δεκάδες δολοφονίες επιβάλλει την ισχύ του.

Ο πρώτος τρομονόμος 774, «περί καταστολής της τρομοκρατίας», ψηφίζεται το 1978 από την κυβέρνηση Καραμανλή. Ο εσωτερικός εχθρός τώρα προσωποποιείται στους λεγόμενους εξτρεμιστές. Ένας ορισμός ασαφής και ελαστικός, προκειμένου να ενταχθούν μέσα σ' αυτόν

όλοι οι εκφραστές του πολεμικού, ενάντια στη νεαρή τότε δημοκρατία, σκηνηκού. Όσοι κάνουν συγκεντρώσεις, απεργούν, συγκρούονται, ριζοσπαστικοποιούνται, εκφράζουν την οργισμένη συνείδηση και μνήμη τους με βόμβες, εμπρησμούς, εκτελέσεις πρακτόρων και βασανιστών της χούντας. Σύσσωμες οι δημοκρατικές δυνάμεις αποσυνδέουν τις βίαιες πρακτικές από το κοινωνικό πεδίο. Και επειδή η δημοκρατία είναι το στοίχημα, ειδικά η προβολή της έναντι του αυταρχισμού, για την εξασφάλιση της εξουσίας, οι σοσιαλιστές της «αλλαγής» προτάσσουν μαζί με το λαϊκό, δημοκρατικό προσωπείο τους και την κατάργηση του τρομονόμου. Αυτό γίνεται το 1983.

Κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης από τις «δυνάμεις της αλλαγής», σε αντίθεση με ό,τι διαφαίνεται αρχικά, η πολυπόθητη συναίνεση δεν επιτυγχάνεται. Το δημοκρατικό προσωπείο δίνει τη θέση του στο κατασταλτικό – αστυνομικό κράτος. Έτσι, απέναντι σε ένα σκηνηκό που το διαμορφώνουν τα χτυπήματα των ένοπλων ομάδων, η εμφάνιση της άγριας νεολαίας, οι δράσεις των αναρχικών, αλλά και απεργίες, καταλήψεις, εξεγέρσεις στις φυλακές, οι σοσιαλιστές κρατούντες επιλέγουν την αναβάθμιση της αστυνομίας με τη δημιουργία νέων αστυνομικών σωμάτων, τις επιχειρήσεις «αρετή», τις δολοφονίες εν ψυχρώ –Μ.Καλτεζάς-, τις μαζικές συλλήψεις. Μπορεί ο τρομονόμος του Καραμανλή να καταργήθηκε, ιδρύθηκε όμως η αντιτρομοκρατική υπηρεσία και επιχειρήθηκε η κοινωνική απομόνωση των κομματιών που επιλέγουν να συγκρουστούν, μέσω της κυρίαρχης προπαγάνδας (κράτος των εξαρχειών που πρέπει να παταχθεί, περιθώριο κ.λ.π.).

Η επόμενη προσπάθεια θέσπισης τρομονόμου γίνεται το 1990 από την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Μέσα σε ένα κλίμα πολιτικά ασταθές, με έντονο κοινωνικό αναβρασμό ενάντια στις νεοφιλελεύθερες επιλογές και τη σταδιακή κατάργηση τους κράτους πρόνοιας, η όποια συμπιλίωση επιδιώκονταν δέχεται σοβαρό πλήγμα μετά τη δολοφονία Μπακογιάννη από τη 17Ν. Εξαιρετική αφορμή για ένα νέο τρομονόμο, που όμως καταγγέλλεται ως δείγμα αυταρχισμού. Ιδίως από το ΠΑΣΟΚ, που για άλλη μια φορά, στηρίζεται στην ανάδειξη της αυταρχικής δεξιάς, προκειμένου να ξαναπάρει την εξουσία. Ο τρομονόμος 1916 στόχευε

κυρίως στη λογοκρισία των προκηρύξεων των ένοπλων ομάδων, οδηγώντας συντάκτες – στελέχη εφημερίδων στη φυλακή και καταργήθηκε το 1993 ως αντισυνταγματικός.

Οι εκάστοτε τρομονόμοι, ως τρόπος θωράκισης του νομικού οπλοστασίου, εντάσσονται στη γενικότερη κατασταλτική στρατηγική του κράτους, μαζί με την αναβάθμιση των σωμάτων ασφαλείας και των κατασταλτικών οργάνων, την εξέλιξη των υλικότεχνικών υποδομών, με τη συμβολή και της επιστήμης και την επιβολή συγκεκριμένων επιλογών, μεθόδων και πρακτικών από την πλευρά της κυριαρχίας. Τα τελευταία χρόνια βλέπουμε να ξεδιπλώνεται μια τέτοια στρατηγική με τη μορφή εκστρατείας και πολέμου. Όπως προειπώθηκε, σταθμός σ' αυτές τις κυριαρχικές επιλογές ήταν οι δίδυμοι πύργοι. Η εξελικτική διαδικασία τους όμως είχε ξεκινήσει από το '70 ακόμη. Η ανάπτυξη των πολύμορφων κινημάτων επιχειρήθηκε να αντιμετωπιστεί με τη θέσπιση ειδικών νομοθετημάτων, π.χ. στην Ευρώπη, αλλά και με ειδικές συνθήκες στις φυλακές, καθώς και με φυλακές νέου τύπου.

Μετά την πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού περνάμε σταδιακά από την έκφραση της κυριαρχίας μέσα από νεοφιλελεύθερες επιλογές στην έναρξη της παγκοσμιοποίησης. Ο χαρακτήρας του κράτους μετατοπίζεται από την πρόνοια στον έλεγχο, για να καταλήξει επικεντρώνοντας στην ασφάλεια.

Η διεθνοποίηση του κεφαλαίου που ξεσπά στη δεκαετία του '90 συμβαδίζει με αυτή της καταστολής και την αναβάθμισή της, ως άμυνα και επίθεση, για να επιτυγχάνεται η σταθερότητα του συστήματος σε παγκόσμιο επίπεδο. Η καταστολή θα αποτελέσει τον τόπο διαχείρισης των αποτελεσμάτων της διεθνοποιημένης, πλέον, βαρβαρότητας του καπιταλισμού, της φτώχειας και των κοινωνικών συγκρούσεων που, αναπόφευκτα για το σύστημα, γεννιούνται, καθώς η άγρια ανάπτυξη της οικονομίας και η κάλυψη των συμφερόντων των πολυεθνικών προκαλούν αντιδράσεις παγκοσμίως.

Πριν ακόμη την 11η Σεπτέμβρη 2001 ο διεθνής συντονισμός των κατασταλτικών μεθοδεύσεων ήταν γεγονός. Διάφορες διακρατικές συνεργασίες είχαν ήδη ξεκινήσει να αποτελούν βασικό ζήτημα στην

ατζέντα των ευρωπαϊκών αλλά και των διεθνών συναντήσεων, υπογράφηκε η συνθήκη Σέγκεν και η Σύμβαση του Παλέρμο για ζητήματα ασφάλειας και αστυνόμευσης, συστάθηκε η Europol, εκπονήθηκαν διάφορα σχέδια για την αντιμετώπιση του “οργανωμένου εγκλήματος” και της “τρομοκρατίας”. Ακόμη θεσπίστηκε από το Συμβούλιο της Ε.Ε. ένα ευρωπαϊκό δίκτυο δικαστικών συνδέσμων, προκειμένου να ξεπε-

ριούνται τα διασυνοριακά εμπόδια στο επίπεδο πληροφοριών, συνεργασίας, συντονισμού καθώς και οι καθυστερήσεις, με τη βοήθεια της ύπαρξης κεντρικών δομών.

Μετά την επίθεση στους δίδυμους πύργους οι ρυθμοί που η “αντιτρομοκρατική εκστρατεία” ξεδιπλώνεται γίνονται ταχύτατοι. Ένας πόλεμος ξεκινά με επεμβάσεις σε χώρες και πληθυσμούς που θεωρούνται συλλήβδην τρομοκράτες, σύμφωνα με τους μπροστάρηδες αυτής της εκστρατείας. Μια σταυροφορία αυταρχισμού, милитарισμού και τρομολαγνείας, υπό τη ρήση του Μπους “ή με μας ή με τους τρομοκράτες”, με πολλές χιλιάδες θύματα, γκουαντανάμο, συλλήψεις, φυλακισμούς με βάση απλές υποψίες, βασανιστήρια, απαγωγές. Η ανάπτυξη του ίδιου πολέμου, υπό το πρίσμα της μηδενικής ανοχής, στο εσωτερικό των σύγχρονων δυτικών δημοκρατιών

περιλαμβάνει τη νομική οχύρωση με ειδικά τρομονομοθετήματα, την ένταση του ελέγχου και της επιτήρησης, την αναβάθμιση, όχι μόνο αριθμητικά, των σωμάτων ασφαλείας, την προώθηση και στήριξη ενισχυμένων διακρατικών κατασταλτικών συμφωνιών, νέα πολυεθνικά κατασταλτικά σώματα. Τα σύγχρονα, παγκοσμιοποιημένα δόγματα καταστολής ριζώνουν ραγδαία στο υπόστρωμα που έχει διαμορφωθεί, καθώς οι κοινωνίες πλέον οργανώνονται με βάση τις κυριαρχικές επιταγές, υπό το πρίσμα του ιδεολογήματος της ασφάλειας, του σύγχρονου μοντέλου ανάπτυξης της δημοκρατίας που της αντιστοιχεί πλήρως.

Το ελληνικό κράτος σπεύδει να υιοθετήσει αυτά τα δόγματα, να ενισχύσει τους “πολέμους ενάντια στην τρομοκρατία”, να εντείνει την “αντιτρομοκρατική εκστρατεία” στο εσωτερικό του με κάθε δυνατό τρόπο, να υπογράψει όλες τις διακρατικές συμφωνίες -από τις λίγες χώρες που το κάνουν αβασάνιστα.

Ο τρομονόμος 2928 του 2001 έρχεται να εκφράσει πλήρως το πνεύμα του “αντιτρομοκρατικού πολέμου” στον ελλαδικό χώρο και να αποδώσει την έννοια του «τρομοκράτη» εκεί που η εξουσία διακρίνει τους κινδύνους διασάλευσης της τάξης της, λαμβάνοντας υπ’ όψη τα δεδομένα της ελληνικής πραγματικότητας. Να αποδώσει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά στον εσωτερικό εχθρό και να φροντίσει για την παραδειγματική τιμωρία του.

Όπως ειπώθηκε και στο χρονικό που παρατέθηκε πιο πριν, ο 2928/2001 ήρθε σαν επιστέγασμα μιας μακράς πορείας αναβάθμισης των κατασταλτικών μεθόδων του ελληνικού κράτους, σύμφωνης με την έννοια της επιβολής της εξουσίας και με τις επιλογές της σε παγκόσμιο και εγχώριο επίπεδο. Υπήρξε (όπως και η συνέχειά του, ο 3251/2004) μια σαφέστατη επιλογή της ελληνικής κυριαρχίας και όχι αποτέλεσμα ξένων πιέσεων ή ένα θεσμικό πλαίσιο που θα έμενε στα χαρτιά.

Οι τότε διαχειριστές της εξουσίας, αυτοί που στο παρελθόν είχαν καταργήσει 2 φορές τους τρομονόμους της ΝΔ, επέστρεψαν δυναμικά, θεσπίζοντας ένα πλαίσιο πολύ σκληρότερο, κατοχυρώνοντας τον έλεγχο και την χωρίς όρια καταστολή με μια ειδική νομοθεσία. Ο πρύ-

τανης των MAT Σταθόπουλος, ο πρώτος που κατάργησε το άσυλο και επέτρεψε την άγρια καταστολή της κατάληψης του Χημείου το '85, θα δηλώσει ικανοποιημένος: "έχουμε ένα σύγχρονο θεσμικό πλαίσιο για να αντιμετωπίσουμε το οργανωμένο έγκλημα". Η ψήφισή του από 22 μόλις βουλευτές το καλοκαίρι του 2001, πριν ακόμη την 11 Σεπτεμβρίου, δεν αφήνει αμφιβολίες σε σχέση με τα όποια δημοκρατικά προσήματα ή τις όποιες εξωτερικές πιέσεις. Οι ρυθμίσεις του νόμου αυτού περιλαμβάνουν τη νομιμοποίηση των ειδικών μέσων παρακολούθησης και ελέγχου, της άρσης του απορρήτου της προσωπικής επικοινωνίας, της πρόσβασης σε ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα, της λήψης με κάθε τρόπο γενετικού υλικού, όχι μόνο για την άμεση ενοχοποίηση αλλά και για τη δημιουργία τράπεζας τέτοιου υλικού, της διείσδυσης ασφαλιτών-υπηρεσιακών προβοκατόρων μέσα σε πολιτικές ομάδες. Ο τρομονόμος καταργεί τους ενόρκους και ορίζει τα εφετεία των δικαστών ως αρμόδια δικαστήρια για τις υποθέσεις του «οργανωμένου εγκλήματος». Αναπροσαρμόζει το άρθρο 187 του ποινικού κώδικα «σύσταση και συμμορία» και εισάγει τον όρο της «εγκληματικής οργάνωσης», αναβαθμίζοντας και τις σχετικές ποινές. Ενθαρρύνει τη συνεργασία και τη ρουφιανιά θεσπίζοντας την ατιμωρησία, την απαλλαγή και ευεργετικές διατάξεις γενικά για όσους βοηθήσουν στην «εξάρθρωση της εγκληματικής οργάνωσης».

Χάρη σ' αυτόν τον νόμο οι δυνατότητες που, έτσι κι αλλιώς, είχε και αξιοποιούσε η αστυνομία τώρα επικυρώνονται και νομικά. Ακόμη, οι δυνατότητες αυτές συντονίζονται, στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό, με αυτές των δικαστικών οργάνων και όλες, στο σύνολό τους, με τις στοχεύσεις της εξουσίας.

Ποιες είναι αυτές οι στοχεύσεις; τα βασικά χαρακτηριστικά, οι άξονες της παγκόσμιας «αντιτρομοκρατικής εκστρατείας» ήταν απ' τη μία ο ισλαμικός φονταμενταλισμός, ο μουσουλμανικός κίνδυνος κι απ' την άλλη οι ριζοσπαστικοποιημένες δράσεις και διαθέσεις. Στον ελλαδικό χώρο που ο πρώτος δεν ήταν, στα ίδια μεγέθη με άλλες χώρες της δύσης, πραγματικά υπαρκτός, οι φόβοι και οι ανασφάλειες σε σχέση με την «τρομοκρατία» θα πάρουν υπόσταση σε ένα σύνολο εν δυνάμει

κινδύνων και εχθρών, όπως ορίζονται κατά βάση από την εξουσία. Η ίδια και η δημόσια τάξη της, νιώθοντας την απειλή αυτών των κινδύνων, θα εφεύρει το ύψιστο «δικαίωμα στην ασφάλεια», καταργώντας σταδιακά όλα τα υπόλοιπα δικαιώματα με τις νομοθεσίες της, ειδικές και μη. Αυτό το κατασκευασμένο δικαίωμα θα εμφυτευτεί έντεχνα και μεθοδευμένα στον κατακερματισμένο κοινωνικό ιστό, που πλέον ενοποιείται, παίρνοντας θέση στα πλαστά διλήμματα του τύπου «ή με μας ή με τους τρομοκράτες», ξεκάθαρα με την πλευρά της εξουσίας.

Ο 2928 επιδιώκει υλικά αποτελέσματα στην πάταξη της «τρομοκρατίας». Έτσι εφαρμόζεται στο έπακρο για την εξάρθρωση των ένοπλων οργανώσεων, σε συνάρτηση με όλες τις κατασταλτικές μεθόδους. Το τρομοκαλοκαίρι του 2002 η αστυνομία οργιάζει, η δικαστική εξουσία οργιάζει, τα Μ.Μ.Ε. οργιάζουν, ο τρόμος οργιάζει. Κανίβαλοι δικαστές, ταγμένοι στην εξουσία, περιφέρουν για μήνες το πτώμα της λεγόμενης αστικής δικαιοσύνης και με ξεκάθαρη εκδικητικότητα προβαίνουν σε προαποφασισμένες καταδίκες, αποδίδουν συλλογική ευθύνη, επικυρώνουν το μίσος και την εχθρότητα απέναντι στη μαχητική ιστορία των πολέμιων του καθεστώτος. Οι τρομοπρακτικές που εφαρμόστηκαν στις περιπτώσεις 17N και ΕΛΑ αποτελούν χρήσιμο και πιλοτικό προηγούμενο για την αναχαίτηση των κοινωνικών αγώνων στο μέλλον. Η πεμπτουσία της κατασταλτικής επίθεσης εκφράζεται εγκαινιάζοντας τις ειδικές συνθήκες κράτησης, χτίζοντας ταυτόχρονα δεκάδες νέες φυλακές. Παράλληλα ξεκινά και ο ιδεολογικός πόλεμος, η προσπάθεια να αφαιρεθεί το πολιτικό στοιχείο από την ένοπλη δράση. Να στιγματιστεί αυτή στην κοινωνία ως έγκλημα. Για να θριαμβεύσει έτσι η δημοκρατία ως η μόνη δυνατή επιλογή, η ταύτιση με τις επιλογές της ως η μόνη διαδρομή.

Ξεκάθαρα όμως γίνονται τα κυριαρχικά σχέδια και ως προς τα μηνύματα που θέλουν να περάσουν. Για όσους πραγματεύονται σχέδια αντίστασης για το μέλλον αλλά και για τα όρια μέσα στα οποία θα εκτείνονται οι ελεύθερες αναπνοές. Όλες οι διατάξεις του τρομονόμου εμπεριέχουν τη δυνατότητα εκμηδένισης των αμφισβητιών. Είναι χαρακτηριστικό ότι διώκεται και η ένταξη σ' αυτό που ορίζεται ως

«εγκληματική οργάνωση», χωρίς να είναι απαραίτητο να έχει τελεστεί «αξιόποινη πράξη». Δεν τιμωρείται, δηλαδή, μόνο η πράξη αλλά και η πρόθεση. Επιπλέον, η ασάφεια και η ελαστικότητα πολλών σημείων του δίνουν τη δυνατότητα στους μηχανισμούς να παρεμβαίνουν με βάση τα δικά τους κριτήρια, σε ένα μεγάλο σύνολο δράσεων και δραστηριοτήτων. Και, καθώς η «τρομοκρατική απειλή» με τη μορφή των ένοπλων οργανώσεων θεωρείται για την εξουσία ότι έχει λήξει, ο εκφοβισμός της τιμωρίας και των βαρύτατων ποινών τώρα κατευθύνεται σε χώρους, ομάδες και άτομα που ενεργοποιούνται πάνω στο σκεπτικό της σύγκρουσης.

Η τιμωρία είναι, βέβαια, το ένα σκέλος του τρομονόμου. Το άλλο επιχειρεί να πλήξει τον πυρήνα των σχέσεων κράτους – αμφισβήτησης – κοινωνίας και να ρυθμίσει τη διαμόρφωση αυτών των σχέσεων με τους ευνοϊκότερους για την κυριαρχία όρους. Αυτούς που απαιτούν την καθολική πειθάρχηση, τη ζωή μέσα σε περιοριστικούς όρους.

Μετά την ψήφιση του τρομονόμου και την εφαρμογή του στις υποθέσεις 17N και ΕΛΑ, τα κομβικά γεγονότα για το ελληνικό κράτος, που θα λειτουργήσουν σαν δίαυλοι για να εγκατασταθεί, αξιακά ως δικαιολογημένη, η νέα νομοθεσία στην κοινωνική συνείδηση είναι η ελληνική προεδρία το 2003 και η διοργάνωση των Ολυμπιακών αγώνων το 2004. Μάλιστα, κατά την περίοδο πραγμάτωσης της μεγάλης εθνικής ιδέας, οι κατασταλτικοί μηχανισμοί και το οπλοστάσιό τους θα ενισχυθούν ακόμα περισσότερο, αφήνοντας παρακαταθήκη για ένα ζοφερό μέλλον. Αυτό κρίθηκε και προβλήθηκε ως αναγκαίο, αφού, μέχρι να γίνει η ολυμπιάδα, ήταν ένα στοίχημα που απειλούνταν πανταχόθεν, από κάθε είδους εχθρούς. Το θολό νομικό πλαίσιο, σε σχέση με την εισαγωγή τότε των νέων τεχνολογιών επιτήρησης και ελέγχου, που σκόπιμα δεν ξεκαθαρίζει μέχρι σήμερα, παρά μόνο προς το χειρότερο, επιβεβαιώνει αυτό που συνεχώς ακουγόταν. Ότι, δηλαδή, όλα αυτά τα μέτρα ήρθαν για να μείνουν. Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης, με αφορμή την Ολυμπιάδα, ενισχυμένη από το δόγμα της μηδενικής ανοχής, συνεχίζει την επιβολή της ως πραγματικότητα μέχρι σήμερα.

Ενισχυτικά προς τον 1ο τρομονόμο ήρθε ο νόμος 3251 του 2004.

Ο στόχος τώρα να θεσπιστεί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και να τροποποιηθούν – συμπληρωθούν άρθρα και σημεία του 2928 (το άρθρο 187 του ποινικού κώδικα αντικαθίσταται, προστίθεται το 187Α και αυτό με τη σειρά του, μετά από προσθήκες, λαμβάνει τον αριθμό 187Β). Πιο πριν όμως γίνονται και άλλες κινήσεις. Η «αντιτρομοκρατική» πρεμούρα, πατώντας μεθοδευμένα πάνω στο γενικευμένο φόβο για τα λεγόμενα τυφλά χτυπήματα (όπως αυτά στο Λονδίνο και τη Μαδρίτη) εκφράζεται, συν τοις άλλοις και με νέα πακέτα μέτρων από τις ΗΠΑ προς την Ευρώπη. Η Ευροpol με συνεχείς εκθέσεις της βαφτίζει «τρομοκράτες» και εντάσσει στην «τρομοκρατική δραστηριότητα» αναρχικές – εξεγερσιακές ομάδες και δράσεις που εκφράζονται στις συναντήσεις ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, ενώ τα σενάρια περί «αναρχικού τριγώνου» (Ιταλία – Ισπανία – Ελλάδα) δίνουν και παίρνουν. Το 2003, μέσα στις εργασίες της Ε.Ε. και υπό την ελληνική προεδρία επικυρώνεται με υπογραφή η συμφωνία έκδοσης, δικαστικής συνεργασίας και συνδρομής μεταξύ Ευρωπαϊκής Ένωσης και ΗΠΑ.

Έτσι φτάνουμε στο Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης. Αυτό είχε προταθεί από το 2001 ακόμη, προκειμένου να ενισχύσει τους μηχανισμούς καταστολής της Ευρώπης – Φρούριο, μετά την 11η Σεπτεμβρίου. Εισάχθηκε σαν νομοθεσία στον ελλαδικό χώρο πολύ αργότερα και συγκεκριμένα το καλοκαίρι του 2004, πριν τους ολυμπιακούς αγώνες, σαν πακέτο μαζί με την απόφαση πλαίσιο της Ε.Ε. για την «τρομοκρατία» και τον ορισμό της. Σύμφωνα με το ένταλμα μπορεί να γίνεται έκδοση όχι μόνο κατάδικων και υπόδικων αλλά και απλών υπόπτων, ακόμη και για ασήμαντα αδικήματα, χωρίς να είναι απαραίτητη η σύναψη κατηγορητηρίου. Υποβοηθούμενο από τη συνθήκη Σέγκεν το Ε.Ε.Σ. μειώνει το χρόνο έκδοσης σε μέρες αντί για μήνες, όπως ίσχυε πριν, ενώ καταργεί και την έννοια του πολιτικού και το ρόλο που έπαιζε αυτή σαν λόγος άρνησης έκδοσης υπόπτων από τις χώρες στις οποίες ζητούσαν άσυλο.

Μαζί με το ευρωένταλμα ψηφίστηκε και ο ευρωτρομονόμος που στο εγχώριο «δίκαιο» εισάχθηκε σαν τροποποίηση του 1ου τρομονόμου. Το κενό που είχε αφήσει αυτός, καθώς δεν έδινε, ούτε άμεσα ούτε

έμμεσα, ορισμό της έννοιας του «τρομοκράτη», αφήνοντας σκόπιμα θολό το πεδίο, επιχειρείται να καληφθεί τώρα, κυρίως με βάση έναν κατάλογο, όπως αυτός διαμορφώθηκε με απόφαση του Συμβουλίου της Ε.Ε.

Έτσι, με βάση τον ενιαίο ορισμό της «τρομοκρατίας», ως τέτοια ορίζεται η δράση που, προκαλώντας φόβο στον πλυθησμό, αποσκοπεί να αναγκάσει μια κυβέρνηση ή έναν διεθνή οργανισμό να ενεργήσει ή να απέχει από κάποια πράξη, καθώς και που αποσκοπεί να βλάψει σοβαρά ή να καταστρέψει τις θεμελιώδεις συνταγματικές, πολιτικές, οικονομικές δομές μιας χώρας ή ενός διεθνούς οργανισμού. Ακόμη, «τρομοκρατικά» χαρακτηρίζονται πολλά, μέχρι πρότινος, μικροαδικήματα, ενώ θεσμοθετείται και η ατομική έννοια του τρομοκράτη, ως μεμονωμένου δράστη, που δε χρειάζεται αναγκαστικά να ανήκει σε οργάνωση. Άλλα, εξίσου σημαντικά, στοιχεία αυτού του νόμου: επεκτείνεται η παραγραφή αδικημάτων στα 30 χρόνια – κατόπιν άρχισε να συζητιέται και η κατάργηση της παραγραφής για τις «τρομοκρατικές πράξεις»- δίδονται και οι ύποπτοι πράξεων, τιμωρούνται με πολυετή κάθειρξη οι «διευθυντές» των οργανώσεων, καθώς και όσοι παρέχουν οικονομική ενίσχυση και πληροφορίες σε «εγκληματικές ομάδες».

Και ακόμη παραπέρα: ο νόμος αυτός ποινικοποιεί τη συμμετοχή σε οργάνωση, χωρίς να είναι αναγκαστικό να έχει διαπραχθεί κάποια πράξη. Αν ένας κάνει κάτι που ορίζεται ως τρομοκρατικό, τιμωρούνται όλοι γι' αυτό, αν τους εντάξουν στην ίδια ομάδα. Ποινικοποιείται και τιμωρείται η φρονηματική συμπεριφορά ως «τρομοκρατική απειλή». Για τον χαρακτηρισμό και την τιμωρία μιας πράξης ως «τρομοκρατικής» απαιτείται να έχει τελεστεί αυτή «με τρόπο ή σε έκταση ή υπό συνθήκες που είναι δυνατόν να βλάψουν σοβαρά μία χώρα ή ένα διεθνή οργανισμό», ενώ για την ομάδα και για το άτομο/μέλος, προκειμένου να αποδοθεί ο ίδιος χαρακτηρισμός και, άρα και η τιμωρία, δεν απαιτείται η πράξη, αλλά αρκεί και ο σκοπός μόνο. Γίνεται διπλασιασμός ή και πολλαπλασιασμός των ελάχιστων ορίων των ποινών, όταν αφορούν τις προαναφερόμενες πράξεις και επιβάλλονται 2 ποινές για μια πράξη. Επίσης, όσοι βοηθούν στην εξάρθρωση «εγκληματικής ομάδας» δεν δίδονται. Με

την τροποποίηση του νόμου, επεκτείνονται όλες οι ρυθμίσεις, σε σχέση με τις «τρομοκρατικές πράξεις» και στα συνακόλουθα που ίσχυαν με τον 1ο τρομονόμο, δηλαδή: στα μέτρα επιείκειας, στην προστασία και ανωνυμία των μαρτύρων κατηγορίας, στη δυνατότητα απαλλαγής εκείνων οι οποίοι θα δώσουν χρήσιμες πληροφορίες για τις τρομοκρατικές ενέργειες και οργανώσεις, στη δυνατότητα επιβολής ελαττωμένης ποινής στους μεταμεληθέντες, στη δυνατότητα αναστολής της ποινής τους, στην άρση του απορρήτου των επικοινωνιών, στην ηλεκτρονική παρακολούθηση, στην ανέλεγκτη χρήση προσωπικών δεδομένων, στην ανακριτική διείσδυση, στην απαγόρευση ενδίκων μέσων κατά του παραπεμπτικού βουλεύματος, στις ειδικές ρυθμίσεις για την ανάκριση, το DNA και την προδικασία.

Μαζί μ' όλα αυτά, η αυθαιρεσία στον ορισμό μιας ενέργειας ως «τρομοκρατική πράξη», υπό την κυριαρχία της υποκειμενικής κρίσης –μπάτσων, δικαστών και λοιπών ταγών της εξουσίας- είναι γεγονός. Επιπλέον, το πολιτικό στοιχείο και πάλι εξοβελίζεται, προκειμένου να μην έχουν αρμοδιότητα τα μικτά ορκωτά, να μην υπάρχουν ένορκοι και έτσι να υπάρχει η δυνατότητα οι αποφάσεις να ορίζονται εξ' ολοκλήρου από τις εξουσιαστικές επιταγές. Με την εξαίρεση αυτών που ορίζονται ως «τρομοκρατικές πράξεις» από την αρμοδιότητα των μικτών ορκωτών δικαστηρίων η δημοκρατία παραβιάζει το ίδιο της το σύνταγμα σύμφωνα με άρθρο του οποίου «τα κακουργήματα και τα πολιτικά εγκλήματα δικάζονται από μικτά ορκωτά δικαστήρια...». Η εξαίρεση αυτή είναι κραυγαλέα εάν ληφθεί υπόψη ότι ο ίδιος νομοθέτης, που θεωρεί σχεδόν επαρκές το υποκειμενικό στοιχείο για να επιβαρύνει την ποινική μεταχείριση του «δράστη» και νομοθετεί πάνω σε αυτό, το θεωρεί ανεπαρκές για να χαρακτηρίσει το έγκλημά του ως πολιτικό, παρότι μάλιστα από τον χαρακτηρισμό αυτό δεν απορρέει καμία προνομιακή ουσιαστική συνέπεια υπέρ του «δράστη».

Εντελώς εξόφθαλμα, οι εχθροί του συστήματος ορίζονται με ενισχυμένη δυνατότητα και ευκολία πλέον ως τρομοκράτες, ενώ αντίστοιχες πράξεις, όταν γίνονται για την εγκαθίδρυση δημοκρατικού καθεστώτος δεν ορίζονται ως «τρομοκρατικές». «Πολιτικό έγκλημα»,

σύμφωνα με τον ίδιο νόμο, αποτελούν το πραξικόπημα, η εσχάτη προδοσία, η κατασκοπία...

Η δημοκρατία, επιβάλλοντας την ισχύ της, φροντίζει και το προσωπείο της, ξεκαθαρίζοντας σε όσους θα διαμαρτυρηθούν για τα δικαιώματα, ότι άλλο η τρομοκρατική πράξη και άλλο η δημοκρατική διεκδίκηση (συνδικαλιστική δράση). Εδώ αξίζει να σημειωθεί το εξής: Εκεί που μπορεί να προσδιοριστεί στενά μια πεπερασμένη κατηγορία δικαιωμάτων, υπέρ των οποίων έχει το δικαίωμα ο «δράστης» να αποσκοπεί, για να μη χαρακτηριστεί η δράση του «τρομοκρατική», εκεί αναγνωρίζεται ο σκοπός ως κριτήριο εξαίρεσης. Όταν ο σκοπός είναι γενικότερος, δεν αρκεί να αποσκοπεί αλλά πρέπει και να εκδηλώνεται ως προσπάθεια εγκαθίδρυσης ή διαφύλαξης ή αποκατάστασης του δημοκρατικού πολιτεύματος, πράγμα που βέβαια αντικειμενοποιείται, έτσι ώστε να κρίνεται με τα κριτήρια του νομοθέτη, του αστυνομικού και του δικαστή και όχι με τα κριτήρια του «δράστη».

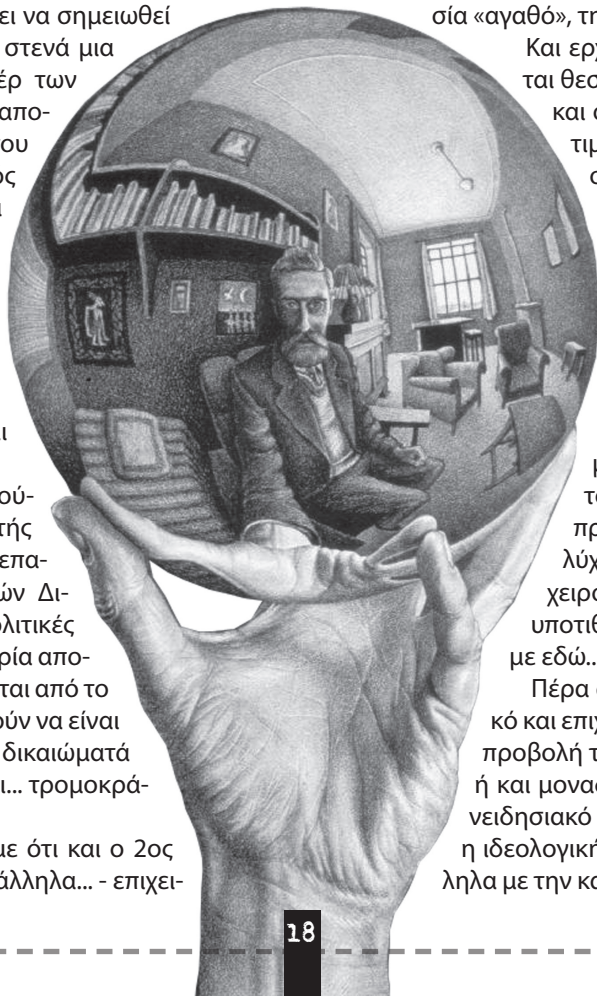
Σύμφωνα με τις δηλώσεις του Παπαληγούρα –τότε υπουργός δικαιοσύνης και εισηγητής κατά την ψήφιση του 2ου τρομονόμου- «επανακαθορίζονται τα όρια των Συνταγματικών Δικαιωμάτων με βάση τις νέες κοινωνικοπολιτικές συνθήκες» και επίσης «ασφάλεια και ελευθερία αποτελούν αλληλένδετα αγαθά που προασπίζονται από το νομοσχέδιο αυτό»... Οι πολίτες λοιπόν μπορούν να είναι διπλά ήσυχoi, καθώς με τον ίδιο νόμο και τα δικαιώματά τους οριοθετούνται και προασπίζονται και οι... τρομοκράτες θα τιμωρούνται αποτελεσματικά!

Σε μια πρώτη φάση, μπορούμε να πούμε ότι και ο 2ος τρομονόμος – ο 1ος συνεχίζει να ισχύει παράλληλα... - επιχει-

ρεί να επικυρώσει την απαξίωση πράξεων που ορίζονται απ' αυτόν ως «τρομοκρατικές», ποινικοποιώντας τις και τιμωρώντας τις βαρύτερα. Σ' αυτές αποδίδει, σύμφωνα πάντα με την κυρίαρχη σκέψη, επιπλέον άδικο, σε σχέση με ό,τι άλλο ορίζεται, με βάση πάντα την ίδια σκέψη, ως έγκλημα, καθώς αυτές πλήττουν ένα πολύ σημαντικό για την εξουσία «αγαθό», τη δημόσια τάξη.

Και ερχόμαστε στην ουσία. Η κυριαρχία θωρακίζεται θεσμικά και νομικά με αναβαθμισμένα εργαλεία και όργανα. Ένα πολύ βασικό σκοπούμενό της η τιμωρία, πραγματική και παραδειγματική, των συνειδητών εχθρών της. Καθόλου ασήμαντο σκοπούμενο, μιας και με τις πολυετείς ποινές επιχειρείται να εξουδετερωποιηθούν και να απενεργοποιηθούν για μακρύ χρονικό διάστημα ανέλεγκτες και απειθαρχες ατομικότητες και συλλογικότητες, που μεταφέρουν το βίωμα της έμπρακτης εναντίωσης στο υπάρχον με πραγματικούς όρους στην καθημερινή πραγματικότητα. Επιπλέον σημαντικό, καθώς την καθημερινή συνάντηση, το κοινό βίωμα των αρνήσεών μας η εξουσία προσπαθεί να το διακόψει με την επιβολή πολύχρονης ομηρίας, να το διασπάσει με την επιχειρούμενη επιβολή του φόβου απέναντι στην υποτιθέμενη παντοδυναμία της... Θα επανέρθουμε εδώ...

Πέρα από την αναβάθμιση όμως σε θεσμικό, νομικό και επιχειρησιακό επίπεδο, εξίσου σημαντική είναι η προβολή της εξουσιαστικής θεώρησης ως υπερέχουσα ή και μοναδική επιλογή σε πολιτικό, ιδεολογικό και συνειδησιακό επίπεδο. Εδώ έρχεται να παίξει μεγάλο ρόλο η ιδεολογική επίθεση που εξαπολύει η κυριαρχία παράλληλα με την κατασταλτική. Δράσεις, πράξεις, πρακτικές και,

φυσικά, οι σκέψεις και οι διαθέσεις που τις γεννούν απονοηματοδοτούνται, διαστρεβλώνονται, βαφτίζονται «τρομοκρατικές», συντροφικές σχέσεις και συναντήσεις στοχοποιούνται ως «εγκληματικές», με γενικότερο σκοπό να καταδειχθούν στα ευρύτερα σύνολα ως ξεκομμένα, περιθωριακά στοιχεία και ως απομονωμένα να ποινικοποιηθούν στην όποια κοινωνική συνείδηση, για να κατασταλούν ευκολότερα και αποτελεσματικότερα. Βέβαια, αποδέκτες αυτής της επίθεσης μπορεί πρώτα και κύρια να είναι οι αναρχικοί και οι ξεκάθαροι εχθροί της εξουσιαστικής βαρβαρότητας, όμως τα μηνύματα και τα βέλη της στρέφονται και ενάντια σε όποια άτομα και κομμάτια επιλέγουν να εναντιωθούν στις εξουσιαστικές επιλογές, έστω και με το ελάχιστο σκεπτικό της αντίστασης. Ο κατάλογος των «τρομοκρατικών πράξεων» είναι μακρύς και έπεται και συνέχεια... Και ακόμα, ο πιο εύκολος στόχος του «πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία» δεν παύουν να είναι οι αποκλεισμένες και ανεπιθύμητες ομάδες, οι απανταχού κολασμένοι, οι μετανάστες. Ειδικά οι τελευταίοι, θεωρούμενοι ως υπεύθυνοι για όλων των ειδών τα «εγκλήματα» και ειδικότερα για το μεγαλύτερο, αυτό της «παράνομης εισόδου στη χώρα», στοχοποιούνται με διπλό όφελος για την κυριαρχία. Απ' την μια, στην καταστολή που δέχονται δύσκολα θα προβάλλουν αντιστάσεις, λόγω θέσης και έτσι αποτελούν άριστο πειραματικό «αντικείμενο» για τις κατασταλτικές μεθοδεύσεις. Απ' την άλλη, προβαλλόμενοι ως «εσωτερικός εχθρός», εύκολα η στοχοποίησή τους γίνεται αποδεκτή από την κοινωνία, που σπεύδει να ταυτιστεί με τους ορισμούς και τις επιλογές της εξουσίας και να συναινέσει, όχι μόνο παθητικά, αλλά, στη συγκεκριμένη περίπτωση, πολλές φορές και ιδιαίτερα ενεργητικά και δυναμικά.

➤ Αναλύοντας λίγο περισσότερο τις ειδικές νομοθεσίες και την κατασταλτική στρατηγική μπορούμε να πούμε ότι εξίσου σημαντική με την απόδοση ποινής και τιμωρίας είναι και η λειτουργία τους ως ειδικά ιδεολογικά και θεσμικά όπλα που στοχεύουν στην επίτευξη μιας επιθυμητής **κοινωνικής πραγματικότητας**. Τα στοιχεία αυτής: Η **δημόσια τάξη**, ορισμένη εξολοκλήρου από την εξουσία, και η **ομαλότητα** να διατηρούνται αδιασάλυτες. Το πότε και το τι τις **απειλεί** πάλι **ορίζεται**

εξ' ολοκλήρου από την εξουσία, που έντεχνα και μεθοδευμένα, μέσα από την πλύση εγκεφάλου και την προβολή του κυρίαρχου λόγου από τα Μ.Μ.Ε. φιλοδοξεί να μην αφήνει περιθώρια για αμφισβητήσεις, παρά μόνο για **ταύτιση** και **συμμόρφωση**. Ο,τιδήποτε κινείται **ανταγωνιστικά, εχθρικά, πολεμικά προς το υπάρχον**, το σύστημα, την εξουσία και την τάξη της πρέπει να αντιμετωπίζεται με **ποινικούς όρους** και παράλληλα να **αποπολιτικοποιείται**. Να θεωρείται από το σύνολο έγκλημα, πράξη του **«εσωτερικού εχθρού»** που στρέφεται κατά του γενικού συμφέροντος. Το **σύνολο** και τα **συμφέροντά** του -και πάλι ορισμένα με του κυριαρχικούς όρους- δεν είναι παρά **ατομικά συμβόλαια**, που βαδίζουν παράλληλα, που μετρούν τη ζωή με όρους **αποτελεσματικότητας και κέρδους**, όπως αυτό επιτυγχάνεται βάσει της **ανάπτυξης, της προόδου, τους κέρδους της κυριαρχίας**. Άλλωστε, η τακτική του διαίρει και βασιλεύει είναι πάγια επιλογή των αρχόντων και των αφεντικών.

Στη **σύγχρονη πραγματικότητα** ένα σύνολο νόμων και νομοθετημάτων, όχι μόνο ειδικών, διευρύνουν συνεχώς τους ορισμούς της εξουσίας για το «παράνομο, το έγκλημα, την τρομοκρατία, την απειλή της δημόσιας τάξης». Ο **κοινωνικός κατακερματισμός** προχωρά στην ουσία των σχέσεων, τόσο των ανθρώπων μεταξύ τους, όσο και αυτών με την εξουσία. Από τη μια οι πολίτες και από την άλλη οι «εχθροί» που είναι «ξένοι, ακροκινούμενοι, περιθωριακοί, τρομοκράτες», που αγωνίζονται, διαδηλώνουν, απεργούν, παρεμποδίζουν, καταλαμβάνουν δημόσια κτίρια, για να μην μιλήσουμε για πιο ριζοσπαστικές δράσεις... Για να επιτευχθεί η ομαλότητα πρέπει με κάθε τρόπο οι κοινωνικές δράσεις, αν όχι να εκλείψουν και να εξοντωθούν, σίγουρα **να αποβάλουν διαπαντός την έννοια της σύγκρουσης**. Να κινούνται μέσα στα **όρια** που θέτουν **η δημοκρατική διεύθεση και η συνδιαλλαγή. Διαφορετικά είναι «εγκληματικές, τρομοκρατικές, αντικοινωνικές».**

Σημαντικό είναι εδώ να τονίσουμε το άλλο βασικό χαρακτηριστικό που διαμορφώνει την υπάρχουσα κοινωνική πραγματικότητα. Το ρίζωμα του **φόβου και της γενικευμένης ανασφάλειας** στα μυαλά των ανθρώπων, που η μεθόδευσή τους, σαν ιδέα, έχει μακρύ παρελθόν και

αποτελεί μια συνταγή ιστορικά δοκιμασμένη για την εξουσία. Σήμερα, ωστόσο, πιο έντονα από ποτέ, ο φόβος, η ανασφάλεια, η ρευστότητα επανεισάγονται στις σχέσεις ατόμων και συνόλων σαν ασφάλεια και συνοχή, ορισμένες εξολοκλήρου από την κυριαρχία. Το **αίτημα της προστασίας** από τον «εχθρό», που απειλεί ανά πάσα στιγμή και από παντού, **δικαιολογεί κάθε επέμβαση** του κράτους, της αστυνομίας, των νόμων, των δικαστών. Θεωρεί φυσιολογική την **στρατιωτικοποίηση της καθημερινότητας** με τα άρτια εξοπλισμένα σώματα ασφαλείας να κυκλοφορούν και να επιβλέπουν κάθε στιγμή και **νομιμοποιεί την ύπαρξη των δικτύων και των συστημάτων ασφυκτικού ελέγχου**. Η **εσωτερικήευση της καταστολής** οδηγεί στην **αυτοπειθάρχηση** αλλά και στη συναίνεση, **την αδιαμαρτύρητη αποδοχή** ακόμα και των πιο ωμών κατασταλτικών χειρισμών, προεξοφλεί τη **χειραγώγηση** ατόμων και συνόλων. Οι φοβισμένες συνειδήσεις εύκολα συναινούν και δύσκολα αμφισβητούν. Και εύκολα βρίσκουν **κοινά σημεία και εδάφη**, στρεβλώς εννοούμενα και ορισμένα από την εξουσία, πάνω στους **κοινούς φόβους και τις κοινές ανασφάλειες**. Αυτή η **αλλοτριωμένη ενότητα** όχι μόνο ευνοεί την **πραγμάτωση των κατασταλτικών σχεδιασμών απρόσκοπτα, με το ελάχιστο κόστος, αλλά αναπαράγει την εξουσία στο πλέγμα των κοινωνικών σχέσεων, χωρίς να χρειάζεται αυτή να επιβάλλεται εξόφθαλμα**.

Και επιστρέφουμε εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε. [Φόβος, τρόμος, νόμος, κατακερματισμός, ανασφάλεια, ασφάλεια, έγκλημα, δράση, αντίσταση, δίκαιο, δικαιοσύνη, καταστολή...[αλίμονο αν δεχτούμε την παντοδυναμία την εξουσίας και των μηχανισμών της σαν γεγονός! Σπάμε τους ορισμούς της, σπάμε τον κυρίαρχο λόγο στο δρόμο, στις πόλεις, στις γειτονιές που ζούμε με τα δικά μας μηνύματα, με τις δικές μας πράξεις, με τα δικά μας μέσα. Σπάμε στο δρόμο το φόβο, γιατί δε μας φοβίζουν, μας εξοργίζουν. Αν ο στόχος τους είναι οι νεκρές πόλεις, εμείς μέσα σ' αυτές, όπου κανείς δεν είναι ελεύθερος, βρίσκουμε και δημιουργούμε όλους τους λόγους και όλους τους τρόπους για να ζούμε στιγμές ελευθερίας. Απέναντι στο «δεν είμαι τρομοκράτης, δεν με αφορά», απέναντι στους διαχωρισμούς, στεκόμαστε επιδιώκοντας και δημιουργώντας

σημεία συνάντησης. Μεταξύ μας, με τους άλλους, στο δρόμο. Εκεί που συναντιούνται οι καθημερινές μας αρνήσεις και πράξεις απέναντι στην αναβάθμιση της καταστολής, στα καθημερινά εγκλήματα της εξουσίας, στην ολοένα αυξανόμενη βαρβαρότητά της.. Και κυρίως, **δυναμώνοντας την αλληλεγγύη**. Με τους απανταχού κολασμένους, μεταξύ μας, με τους φυλακισμένους, με τους διωκόμενους, με τους συντρόφους. **Μαζί μάθαμε να πολεμάμε και μαζί θα συνεχίσουμε**. Ο καθένας από τη θέση του, **επανενεργοποιώντας την , ενεργοποιώντας ο ένας τον άλλο**. Τα τείχη σπάνε από τις φωνές μας, των μέσα και των έξω. Οι αλυσίδες σπάνε με τα νήματα που μαζί κρατάμε, οι μέσα και οι έξω. Όλα συνεχίζονται... [νομιμότητα, τρομοκράτες, αθώοι, ένοχοι, δικαιοσύνη...] στέλνουμε στον αγύριστο τους ορισμούς της εξουσίας, γιατί ο θάνατος που αποπνέουν δε μας αφορά, οι διαχωρισμοί που προσπαθεί να επιβάλλει, μεταξύ των άλλων, μεταξύ εμάς και των άλλων, μεταξύ μας...δεν μπορεί να μας αφορούν. Υπάρχουν και οι δικές μας οι λέξεις. Και κυρίως οι δικές μας οι πράξεις. Κι εκεί τους όρους τους δημιουργούμε εμείς. Αλληλεγγύη, δράση, σύγκρουση, πράξη, επίθεση, πόλεμος. Μέχρι να ξανασυναντηθούμε με τους φυλακισμένους στο δρόμο, κανείς μας δε θα 'ναι ελεύθερος. Γι' αυτό και μαζί συνεχίζουμε να πολεμάμε...

Από το καλοκαίρι του 2005, οπότε συλλαμβάνονται οι 3 για την υπόθεση των απαλλοτριωμένων ασπίδων, ξεκινά μια χρονική περίοδος μέσα στην οποία πολλοί αναρχικοί προφυλακίζονται, διώκονται, τιμωρούνται εκδικητικά και παραδειγματικά για τη δράση τους. Παγιώνεται η τακτική των συνοπτικών προφυλακίσεων, που λειτουργούν και ως προληπτική τιμωρία και γίνονται ακόμα και με «ενδείξεις ενοχής», χωρίς επαρκή ή με κατασκευασμένα στοιχεία. Διογκώνονται τερατωδώς κατηγορητήρια, προκειμένου να υπάρχει έδαφος εφαρμογής των ειδικών τρομονομοθετημάτων.

Τα παραπάνω γίνονται φανερά και στην περίπτωση του αναρχικού Βαγγέλη Μποτζατζή και των 3 διωκόμενων για την ίδια υπόθεση συντρόφων που καταζητούνται. Οι ασφαλίτικες καταθέσεις, η «μαρτυρία» ενός χαφιέ της καθημερινότητας (σεκιουριτά) και, κυρί-

ως, μια κατασκευασμένη μαρτυρία – προϊόν ανάκρισης με απειλές και αφόρητη ψυχολογική πίεση – που έχει ανακληθεί νομικά και δημόσια, συνθέτουν τη «νέα μεγάλη επιτυχία της αστυνομίας».

Το όργιο καταστολής των συμμοριών (ΕΥΠ, ασφάλεια, αντιτρομοκρατική) της ΓΑΔΘ καταλήγει στην προφυλάκιση απ' τις 29/11/07 του Β. Μποτζατζή και την έκδοση 3 ενταλμάτων σύλληψης. Και στους 4 συντρόφους αποδίδεται μια σωρεία εμπρηστικών επιθέσεων ενώ με βάση τον τρομονόμο κατηγορούνται με 5 κακουργήματα και 3 πλημμελήματα, κατηγορίες που τις αρνούνται.

Για άλλη μια φορά η συνεπής και συνειδητή στάση 4 αναρχικών θα είναι το «στοιχείο» για την μετατροπή τους σε «ένοχους» και «τρομοκράτες». Οι συντροφικές και φιλικές σχέσεις θα ονομαστούν «εγκληματική» οργάνωση. Ζωές ανυπότα-

κτες, που πραγματώνουν καθημερινά στο δρόμο πολύμορφα την αλληλεγγύη και την αξιοπρέπεια, που οξύνουν την πολεμική απέναντι στη βαρβαρότητα και τα εγκλήματα της εξουσίας, μπαίνουν στο στόχαστρο. Η εξουσία επιδιώκει να τις τυλίξει σε μια κόλα χαρτί που λέγεται τρομονόμος. Στοχεύει να απενεργοποιήσει έτσι τις αντιστάσεις, τις δράσεις, τους αγώνες. Παράλληλα, στέλνει και σαφέστατα μηνύματα εκφοβισμού και παραδειγματισμού, όχι μόνο σε όποιον δρα ενάντια της αλλά και σε όποιον τολμά να το σκεφτεί. Τα όρια είναι αυτά που θέτει η ολοκληρωτική δημοκρατία. Έξω από αυτά όλοι είναι εν δύναμη τρομοκράτες. Οι ειδικές νομοθεσίες και όλοι αυτοί που τις εισάγουν και τις εκτελούν θα φροντίσουν τα μέγιστα γι' αυτό.

Η αλληλεγγύη δεν έπαψε ποτέ να αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι των αντιστάσεων της κοινωνίας, ενάντια στους εκάστοτε σχεδιασμούς της κυριαρχίας, δημιουργώντας, σε κάποιες περιπτώσεις ταυτόχρονα συνθήκες ανατρεπτικής ρήξης και αναδημιουργίας. Βέβαια, σημαντική προϋπόθεση γι' αυτό είναι το ξεπέραςμα των ρόλων από πλευράς των αντιστεκόμενων, περνώντας από την κατάσταση της παθητικότητας και της παραίτησης στη σκέψη και τη δράση, αφήνοντας πίσω διαμεσολαβητικούς μηχανισμούς και απολογητές του συστήματος.

Μιλώντας γι' αυτήν είναι σημαντικό να αναφέρουμε ότι το νόημα και η δυναμική της εξαρτιόταν ανέκαθεν από τα υποκείμενα που την πλαισιώναν και τις στοχεύσεις που αυτά είχαν, ενώ σημαντικό ρόλο συνέχιζε και συνεχίζει να παίζει η κυριαρχία με τους μηχανισμούς αφομοίωσης και την απονομηματοδότηση κάθε έννοιας εχθρικής ως προς αυτήν. Εδώ έχει αξία να σταθούμε διερευνώντας τις διάφορες εκφάνσεις της αλληλεγγύης, έτσι όπως εκφράζονται σήμερα από ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας, δηλαδή με βάση την κυρίαρχη λογική.

Ακούγοντας κάποιος την λέξη αλληλεγγύη μπορεί να σκεφτεί πολλά πράγματα. Η σημασία της λέξης, έτσι όπως την αντιλαμβάνεται το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας, μπορεί να ξεκινάει από τους δεσμούς που ενώνουν κάποιο κοινωνικό σύνολο μέχρι την αλληλοβοήθεια, τον ανθρωπισμό, την συμπάρσταση. Αυτά, σε ένα γενικότερο πλαίσιο, ισχύουν και όντως αποτελούν βασικά συστατικά της αλληλεγγύης με το ένα να συμπληρώνει το άλλο.

Από τη άλλη, όταν το μεγαλύτερο ποσοστό της κοινωνίας είναι εναρμονισμένο με αυτά που επιτάσσει η κυριαρχία είναι σίγουρο ότι οι κινήσεις αλληλεγγύης θα έχουν περιορισμένη δυναμική, εάν τελικά θεωρήσουμε ότι αυτές γίνονται για τη επίλυση κάποιου προβλήματος, ενώ πολλές φορές θα έρθουν σε σύγκρουση με αυτόν που την εκφράζει, επειδή αντιλαμβάνεται την ζωή του με βάση το εκμεταλλευτικό σύστημα.

Για να το πούμε αλλιώς, όταν το μεγαλύτερο ποσοστό της κοινωνίας πορεύεται έχοντας ως σημαία το ρητό "άνθρωπος για τον άνθρωπο λύκος είναι", αποδεχόμενο την κυρίαρχη λογική της εξατομίκευσης και

του χυδαίου ανταγωνισμού, οι όποιες κινήσεις αλληλοβοήθειας, όπως για παράδειγμα τα χρηματικά ποσά που δίνονται στους εξαθλιωμένους του καπιταλιστικού συστήματος, δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να καλλωπίζουν το σύστημα εκμετάλλευσης, βάζοντάς του την μάσκα του ανθρωπισμού.

Αυτός ο στείρος ανθρωπισμός φέρνει σε μεγαλύτερες αντιφάσεις όσους τον πλαισιώνουν, όταν τα "καραβάνια αλληλεγγύης" φεύγουν από τις δυτικές δημοκρατίες με είδη πρώτης ανάγκης φάρμακα, ρούχα και τροφή, με προορισμό τους κολασμένους των λεγόμενων αναπτυσσομένων χωρών. Μέχρι στιγμής καμιά διαφορά με τα παραπάνω. Επικρατεί η ίδια κατάσταση με μόνη διαφορά από το διαπροσωπικό περνάμε στο διακρατικό. Υπερεκμετάλλευση των «αναπτυσσόμενων» από τους αναπτυσσόμενους, εδραίωση απολυταρχικών καθεστώτων δυτικών συμφερόντων, εμφύλιοι πόλεμοι και επιθέσεις των δυτικών συμμαχιών για την πάταξη της "τρομοκρατίας" και την "διάδοση της ελευθερίας". Παρ' όλα αυτά η βοήθεια παραμένει βοήθεια. Η υποκρισία σ' όλο της το μεγαλείο. Τι γίνεται όμως στις περιπτώσεις που οι κολασμένοι νιώθουν να πνίγονται από τα σκατά των ανεπτυγμένων και αναζητούν μια "καλύτερη τύχη" στις δυτικές μητροπόλεις;

Εκεί είναι που η εθνική υποσυνείδηση αρχίζει να παίρνει μπροστά και να δείχνει τον πραγματικό της χαρακτήρα. Η εθνική ταυτότητα και η θρησκεία αποτελούν σημείο αναφοράς για ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας. Αυτή η συνένωση πάνω σε μια τέτοια βάση, πέρα από την διαιώνιση του κράτους, που διατηρεί την κοινωνική συνοχή σε βάσεις ορισμένες από αυτό, δημιουργεί και συμπεριφορές που έχουν ως κύριο γνώρισμα το μίσος. Από τον ανθρωπισμό, που αντλεί την δύναμη του από συναισθήματα λύπησης, περνάμε στην αλληλεγγύη με τα εθνικοθρησκευτικοκεντρικά χαρακτηριστικά και στην συνένωση της κοινωνίας στις βάσεις του ρατσισμού και της ξενοφοβίας. Ο «άμοιρος άνθρωπος του τρίτου κόσμου», όταν γίνεται μετανάστης μετατρέπεται αυτόματα σε στυγνό εγκληματία, σε τρομοκράτη, σε δημόσιο κίνδυνο, σε αυτόν που μας παίρνει τις δουλειές, που μας απειλεί με κάθε τρόπο. Είναι το σημείο που η κοινωνία ζητάει ασφάλεια από το κράτος και

αυτό απλόχερα του την προσφέρει.

Βλέποντας τις διάφορες εκφάνσεις της αλληλεγγύης, που αυτή παρουσιάζει ανάλογα με την περίπτωση, διαφαίνεται παράλληλα η αφομοιωτική δύναμη του κράτους και το πώς αυτό επιδρά πάνω στην κοινωνία. Από την μια το ανθρωπιστικό προσωπείο της δημοκρατίας με τον απολογητικό συρφετό του, μη κυβερνητικές οργανώσεις, θρησκευτικά ιδρύματα και από την άλλη, κράτος και αφεντικά με το πραγματικό τους πρόσωπο, τους πολέμους συμφερόντων, την αφαίμαξη και την καταστροφή του πλανήτη.

Χωρίς να επιδιώκουμε τον καθολικό ορισμό της αλληλεγγύης, κάτι που ούτως η άλλως δεν γίνεται, μιας και ως έννοια είναι ευρύτερη και νοηματοδοτείται από τα άτομα και τα σύνολα και τις προεκτάσεις που αυτά κάθε φορά δίνουν, παρ' όλα αυτά είναι δεδομένο ότι, από επαναστατικής σκοπιάς, η αλληλεγγύη ανοίγει δρόμους μόνο εάν σε αυτή εμπεριέχεται μια συνολικότερη κριτική στο σύστημα εξουσίας και εκμετάλλευσης.

Ως αναρχικοί αντιλαμβανόμαστε την αλληλεγγύη από αυτή την σκοπιά. Η αλληλεγγύη για μας αποτελεί πράξη που δημιουργεί ρήγματα στα θεμέλια της κυριαρχίας, είναι η σχέση μεταξύ ανθρώπων που βασίζεται στην κοινή θέληση για την καταστροφή αυτού του γερασμένου κόσμου. Είτε πρόκειται για κοινωνικούς αγώνες ή για την απελευθέρωση αγωνιστών που βρίσκονται έγκλειστοι στις φυλακές του κράτους, η αλληλεγγύη μας έχει πάντα συνολικότερες στοχεύσεις, την συνολική απελευθέρωση με το γκρέμισμα του εκμεταλλευτικού – εξουσιαστικού συστήματος. Για μας αυτές οι βλέψεις είναι που δίνουν τα ποιοτικά χαρακτηριστικά στην αλληλεγγύη και την καθιστούν αναπόσπαστο, δυναμικό και προοπτικό κομμάτι του αναρχικού κινήματος.

Το άλλο με τον φόβο το ξέρεις?

Φεύγω από τη δουλειά...

Φοβάμαι, ανησυχώ, πρέπει να τρέξω.

Πού να πάω? Στο κλουβί μου. Γρήγορα. Κλειδιά? Πού είναι τα κλειδιά?

Ανοιγω, κλειδώνομαι. Δεν πρόκειται να με πειράξει κανένας εδώ.

Έτσι δεν είναι? Έτσι είναι.

Κι όμως τα κλουβιά δεν είναι ασφαλή. Παρακολουθώ συνέχεια TV. Βλέπω τι γίνεται.

Το κλουβί μπορεί να πέσει από τον αέρα, να πλημμυρίσει, να μου το πάρουν οι τράπεζες,

να εισβάλλουν οι εγκληματίες. Και μετά? Μετά τι?

Μετά μένει ο φόβος. Χωρίς το κλουβί. Φόβος για το νερό που πίνω, φόβος για τη μοναξιά,

φόβος για το γείτονά μου, φόβος για το χθες, φόβος για το αύριο.

Ανοιγω την TV. Ουφ! Ανακούφιση. Έχω παρέα. Αλλάζω κανάλι. Μου λένε να φοβάμαι κι άλλο.

Πρέπει να φοβάμαι κι άλλο. Μου λένε ότι κινδυνεύω.

Δεν ξέρω γιατί, αλλά υπάρχει κάποιος

που θέλει να μου κάνει κακό. Μπαίνω στο internet. Τι κάνει ο Γιώργος? Τι? Σιγά μη γίνει!

Θα δουλέψω. Θα σηκωθώ πιο πρωί και θα δουλέψω.

Τουλάχιστον να έχω το κλουβί μου. Πρέπει να το έχω. Φοβάμαι.

Δουλεύω κι άλλο. Δεν σκέφτομαι.

Δουλεύω. Δεν σκέφτομαι.

Κουράστηκα. Δεν πρέπει να σταματήσω όμως. Αλλιώς το αφεντικό θα με σημειώσει στο μπλοκάκι του.

Δουλεύω. Πέρασαν 15 χρόνια από

τότε που ήρθα στο εργοστάσιο.

Πατάω το κόκκινο κουμπί. Σηκώνω τα κουτιά και μετά τον πράσινο μοχλό. Το αφεντικό μου έχει μεγάλο και χρυσό κλουβί. Πράσινος μοχλός στο ON. Κι όμως φαίνεται πιο φοβισμένος από 'μένα.

Κλείνω τα κουτιά. Τα πάω στις αποθήκες. Άραγε ξέρει για τον πράσινο μοχλό?

Γυρίζω και πατάω ξανά το κόκκινο κουμπί. Γιατί να ξέρει? Ξέρει πράγματα που εμείς δεν γνωρίζουμε, μας λένε οι υπεύθυνοι.

Έχει πράγματα που εμείς δεν μπορούμε να έχουμε, μας λένε άλλοι υπεύθυνοι.

Κουράστηκα. Γυρίζω στο κλουβί.

Πατάω το κόκκινο κουμπί και ανοίγω την TV. Αστείο. Όλα τα κανάλια δείχνουν το ίδιο βίντεο.

Να κάνω ένα μπανάκι. Κάτι αεροπλάνα έπεσαν πάνω σε κάτι κτίρια στην πόλη του Γιώργου. Εγώ ξέρω.

Την αστυνομία. Να πάρω την αστυνομία. Αυτό είναι το σωστό.

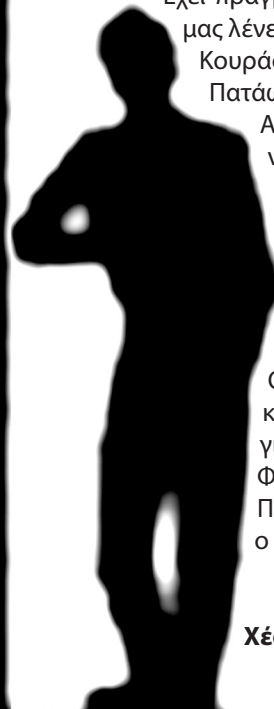
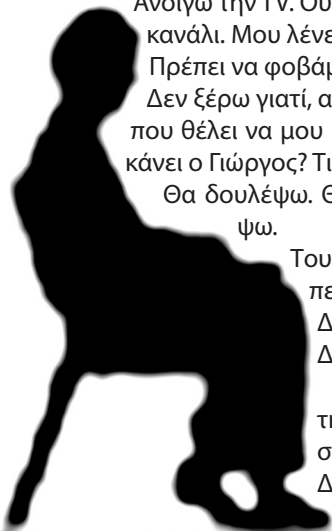
Είναι κι άλλοι σαν τον Γιώργο?

Οι ειδήσεις λένε ναι. Το κράτος όμως θα τα κανονίσει. Από εδώ και πέρα θα δουλεύει για την δική μου ασφάλεια.

Φοβάμαι ακόμα πιο πολύ.

Πρέπει να κοιμηθώ γιατί αύριο με περιμένει ο πράσινος μοχλός...

Χέσε το μπανάκι...

Δεν αφήσαμε ποτέ μόνους όσους επέλεξαν το δρόμο του αντικυριαρχικού αγώνα. Αυτούς που οι καρδιές μας χτύπησαν δυνατά μαζί στις πιο έμπρακτες στιγμές τις εναντίωσής μας στο υπάρχον. Αυτούς που οι αρνήσεις μας συναντήθηκαν στα πεδία του κοινωνικού ανταγωνισμού. Αυτούς που τα όνειρα μας συστέγγαστηκαν σε καταλήψεις και αμφιθέατρα κι αλήτεψαν σε δρόμους και πλατείες. Αυτούς που είναι κομμάτι μας όσο είμαστε κι εμείς δικό τους κομμάτι. Δε διανοηθήκαμε ποτέ να τους χαρίσουμε σε κανένα μπάτσο, εισαγγελέα ή δικαστή. Όποιοι νομίζουν ότι θα κάνουν κατασταλτικούς και δικονομικούς πειραματισμούς στις πλατές των συντρόφων μας να μην έχουν καμμία αμφιβολία ότι θα μας βρουν μπροστά τους.

κατάληψη Terra Incognita

Μάρτιος 2008

